

SPOEDGEVAL

SPOEDGEVAL

CAROL MARINELLI

Vertaling Jannigje Bolk en Thea de Graaf

HarperCollins

© 2013 Carol Marinelli
Oorspronkelijke titel: *Dr Dark and Far-Too Delicious*
Vertaling: Jannigje Bolk
© 2013 Carol Marinelli
Oorspronkelijke titel: *Secrets of a Career Girl*
Vertaling: Thea de Graaf
Omslagontwerp: Will Immink Design
Omslagbeeld: iStock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann BV, Zutphen

ISBN 978 94 027 1360 2
NUR 343
Eerste druk 2016

Originele uitgave verschenen bij Mills & Boon, London
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van
Harlequin Enterprises Limited
HARLEQUIN en de H & DIAMOND DEVICE zijn handelsmerken van
Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Boek 1

Hoofdstuk 1

Denk aan je werk, alleen aan je werk. Jed zei het telkens weer, terwijl hij over het vochtige strand rende. Als zijn werk het maar even toeliet, ging hij elke dag hardlopen. Het hield hem in conditie, het was een vorm van ontspanning en het hield hem scherp.

Denk alleen aan je werk, herhaalde hij, omdat hij na de afgelopen twee afschuwelijke jaren echt niet aan andere dingen moest denken. Hij liet zijn blik over de baai gaan. Het was een nevelige ochtend en hij kon het silhouet van Melbourne in de verte niet onderscheiden. Voor de zoveelste keer vroeg hij zich af of hij er goed aan had gedaan de baan in het Peninsula Hospital aan te nemen, of dat hij voor een baan met meer aanzien in de grote stad had moeten kiezen.

Hij hield van het werk in een groot stadsziekenhuis. Om die reden had hij na zijn opleiding en werk in Sydney gesolliciteerd in Melbourne, maar door zijn sollicitatiegesprek bij het Peninsula Hospital was hij van gedachten veranderd. Het was weliswaar geen opleidingsziekenhuis, maar het was belangrijk als traumacentrum en het had een NICU, een afdeling voor ernstig zieke pasgeborenen. Hij had de sfeer prettig gevonden. Bovendien had hij gehoord dat een van de hoofdartsen op de Spoedeisende Hulp binnenkort met pensioen zou gaan, waardoor er een vacature zou ontstaan, en zijn hele carrière was gericht op het krijgen van een baan als hoofdarts.

Een halfjaar geleden had hij zijn baan in Sydney opgezegd. Het was tijd geweest om daar weg te gaan, ook vanwege zijn rampzalig verlopende privéleven. Hij was klaar voor een nieuwe start, maar wel een start met nieuwe regels. Hij miste niet alleen

Sydney en zijn oude ziekenhuis, maar ook zijn familie en vrienden. Gisteren was Luke, zijn jongste neefje, één jaar geworden, en hij had er niet bij kunnen zijn.

Soms vroeg hij zich af of hij niet gewoon in Sydney had kunnen blijven. Misschien zou het allemaal overgewaaid zijn, die hele puinhoop. Misschien had hij de dingen anders moeten doen, misschien had hij iets gezegd wat verkeerd was opgevat. Hij wist het niet.

Hij bleef even staan en haalde een paar keer diep adem. Het was ongelooflijk warm voor zes uur in de ochtend, en broeierig bovendien. Er werd pas voor die avond een verkoelend onweer voorspeld. Hij had nooit iets met Samantha moeten beginnen, dacht hij, een grote slok uit zijn waterfles nemend. Hij draaide zich om om naar huis te gaan en zich klaar te maken voor zijn werk.

Dat het zo rampzalig zou eindigen, had hij nooit kunnen bedenken. Zoiets had niemand kunnen voorzien, dacht hij, maar toen corrigeerde hij zichzelf. Hij had gewoon nooit iets moeten beginnen met iemand van zijn werk. Hij maakte meer snelheid nu hij eindelijk weer helder kon denken. Hij wist waar hij zich op moest richten. Hij moest alleen aan zijn werk denken, en aan niets anders.

Hoofdstuk 2

‘Jasmine?’

Bepaald vriendelijk klonk het niet, en Jasmine bleef verschrikt staan toen ze Penny’s stem hoorde.

‘Wat doe jij hier?’ wilde haar zus weten.

‘Ik heb hier gesolliciteerd,’ antwoordde Jasmine.

Ze stonden in de gang van de afdeling Personeelszaken in het ziekenhuis. Jasmine had een stapeltje formulieren in haar hand. Ondanks haar pogingen er voor het sollicitatiegesprek verzorgd uit te zien, voelde ze zich nu plakkerig en warm – helemaal omdat ze Penny hier tegenkwam. Het was een klamme, hete zomerdag. Toen ze van de parkeerplaats naar de afdeling Spoedeisende Hulp was gelopen, had ze gevoeld hoe haar donkere krullen waren gaan kroezen. En haar haren waren nog verder gekroesd tijdens haar eerste gesprek met Lisa, de hoofdverpleegkundige. Nu Penny haar vluchtig, maar o zo kritisch, bekeek, realiseerde Jasmine zich maar al te goed dat haar grijze mantelpakje net iets te strak zat.

Penny zag er natuurlijk uit om door een ringetje te halen. Haar van nature blonde en steile haar zat in een elegante chignon, en ze droeg een donkere pantalon en schoenen met een hakje, waardoor haar slanke lichaam geaccentueerd werd. Haar witte bloes was nog onberispelijk schoon, hoewel ze al de hele dag als spoedarts had gewerkt.

Ongelooflijk dat ze zusjes van elkaar waren.

‘Waar heb je op gesolliciteerd?’ vroeg Penny met toegeknepen ogen.

‘Een baan als specialistisch verpleegkundige,’ antwoordde Jasmine op haar hoede. ‘Ik heb daarnet wat papieren ingevuld.’

Penny liet zich echter niet zomaar afschepen. ‘Waar?’ vroeg ze. ‘Op welke afdeling?’

‘De SEH,’ antwoordde Jasmine. ‘Spoedeisende Hulp is immers mijn specialisme.’

‘O, nee, geen sprake van,’ reageerde Penny hoofdschuddend. ‘Vergeet het maar, Jasmine. Je gaat niet op mijn afdeling werken,’ vervolgde ze fel.

‘Waar denk je dan dat ik ga werken, Penny?’ Jasmine had deze reactie van haar zus al verwacht. Daarom had ze niets over haar sollicitatie gezegd toen ze afgelopen zondag bij hun moeder hadden gegeten om te vieren dat Penny alweer een stap op haar carrièreladder had gezet. ‘Ik ben SEH-verpleegkundige, weet je nog?’

‘Je gaat maar in Melbourne werken, waar je bent opgeleid, want ik weiger om met jou samen te werken.’

‘Denk je echt dat ik elke dag met Simon een uur heen en een uur terug ga reizen alleen omdat mijn zus dat zo graag wil?’ Het idee was belachelijk. Bovendien was het onuitvoerbaar met een één jaar oude dreumes, en Jasmine wilde niet terug naar haar oude werk.

‘Je kent daar mensen,’ hield Penny vol.

‘Daarom juist.’

‘Jasmine, als je niet teruggaat vanwege Lloyd...’

‘Ophouden nou, Penny.’ Jasmine sloot even haar ogen. Ze wilde niet terug naar de plek waar iedereen haar kende en waar ze te lang in de schijnwerpers had gestaan. ‘Het heeft niets met Lloyd te maken. Ik wil gewoon dichterbij jullie in de buurt wonen en werken.’

Nu haar scheiding bijna was geregeld en haar ouderschapsverlof erop zat, had ze besloten dat ze een nieuwe start wilde maken in het stadje waar haar moeder en haar zus woonden. Soms had ze behoefte aan wat steun, maar die zou ze van Penny niet krij-

gen. Voor Penny telde alleen haar carrière, en eigenlijk gold dat ook voor hun moeder. Louise Masters was vastgoedmakelaar, die in hun stadje bekendstond als een zakenvrouw met wie niet te spotten viel, ook al was ze nu langzaam aan het afbouwen. Van de drie vrouwen was Jasmine de dromer, die domme dingen deed als verliefd worden, en degene die op haar vrije dagen niet aan haar werk dacht. Ze hield van haar werk, maar er waren nog andere dingen in het leven.

‘We hebben het er nog over,’ zei Penny. Haar blauwe ogen vonkten van kwaadheid. ‘En waag het niet mijn naam te gebruiken om die baan te krijgen.’

‘Alsof ik dat zou doen,’ reageerde Jasmine. ‘Bovendien, we hebben niet dezelfde achternaam, dokter Masters.’

‘Ik meen het,’ brieste Penny. ‘Je mag niet laten merken dat je me kent. Ik ben hier niet blij mee, Jasmine.’

‘Hé, Penny,’ klonk een diepe stem.

Beide zussen draaiden zich om. Als Jasmine op het moment niet zo volstrekt ongevoelig was voor alles wat met mannen te maken had, dan was haar misschien opgevallen hoe goed deze man eruitzag. Hij was lang, en hoewel zijn donkerbruine haar kortgeknipt was, zat het een beetje in de war. Zijn kostuum was wat gekreukeld. Ja, een paar jaar geleden zou ze notitie van hem hebben genomen, maar nu wilde ze dat hij wegging, zodat ze verder kon praten met Penny.

‘Het wordt blijkbaar druk beneden,’ zei hij tegen Penny. ‘Ze hebben me net opgepiept van mijn lunchpauze.’

‘Ja, mij hebben ze ook opgeroepen. Ik had eigenlijk een afspraak met Juridische Zaken.’

Misschien voelde hij de spanning, want hij keek van Penny naar Jasmine. Jasmine zag dat hij groene ogen had en dat hij zich moest scheren. Ze was totaal niet in hem geïnteresseerd, maar

toch moest ze heel diep vanbinnen erkennen dat hij heel aantrekkelijk was, vooral nu hij verder sprak met die diepe stem. ‘Sorry, ik hoop dat ik niet stoort?’

‘Nee hoor,’ reageerde Penny bliksemsnel. ‘Deze verpleegster vroeg de weg naar de Spoedeisende Hulp. Daar heeft ze een sollicitatiegesprek.’

‘Je kunt onmogelijk verkeerd lopen,’ zei hij met een ironische glimlach. Hij wees naar een grote rode pijl boven hun hoofden. ‘Volg ons maar.’

Jasmine liep netjes achter Penny en haar collega aan in de richting van de Spoedeisende Hulp.

‘Ik bedoelde het niet letterlijk,’ zei de man, die even zijn pas inhield zodat ze hen kon inhalen. ‘Ik heet Jed, Jed Devlin, een van de specialisten in dit gekkenhuis, net zoals Penny.’

‘Jasmine,’ reageerde ze. ‘Jasmine Phillips.’

‘En?’ vroeg hij. ‘Wanneer begin je?’

Ze hoorde de woede in Penny’s voetstappen, voelde de spanning die er altijd was wanneer ze samen waren. ‘Ik heb die baan nog niet,’ zei ze.

‘Maar ze hebben je al wel langs Personeelszaken gestuurd. Dat lijkt me positief.’

‘Ze sturen iedereen langs Personeelszaken,’ zei Penny nors.

Zonder nog iets te zeggen, liepen ze alle drie verder.

‘We zijn er,’ zei Jed. ‘Zie je dat rode bord met “Spoedeisende Hulp”?’

‘Hoe heb ik het over het hoofd kunnen zien?’ zei ze, glimlachend om zijn plagerige opmerking. ‘Bedankt.’

‘Graag gedaan, en succes,’ reageerde hij, terwijl ze door de klapdeuren de Spoedeisende Hulp op liepen.

Penny zei geen woord, maar liep driftig klikkend op haar hakjes bij hen weg.

Jasmine bleef staan en liet haar adem ontsnappen. Ze was niet goed bij haar hoofd, dat ze hier wilde werken. Het zou nooit goed gaan tussen Penny en haar, dacht ze.

Pas toen merkte ze dat Jed nog naast haar stond. ‘Ken ik je ergens van?’ vroeg hij fronsend.

‘Niet dat ik weet,’ zei Jasmine, die moest toegeven dat hij een gezicht had dat je niet snel vergat.

‘Dus je hebt niet in Sydney gewerkt? Waar dan wel?’

Ze voelde dat ze een kleur kreeg. Ze vond het vreselijk om over haar vorige werk te praten. Hoewel ze ervan had genoten, was het vreselijk geëindigd, maar dat kon ze hem niet vertellen. ‘In het Melbourne Central. Daar heb ik mijn opleiding gedaan en ik heb er op de Spoedeisende Hulp gewerkt, tot aan de geboorte van mijn zoon.’

‘Prettig ziekenhuis,’ zei hij. ‘Ik heb er gesolliciteerd voordat ik hier kwam.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Toch kom je me bekend voor...’

Hij zou toch niet gemerkt hebben dat Penny en zij zussen waren? Dat was niemand anders ooit opgevallen. Penny en zij waren totaal verschillend, niet alleen van uiterlijk maar ook van karakter. Penny was doelgericht en vastberaden, terwijl zijzelf eerder impulsief was. Ze was ook overgevoelig, iets wat haar moeder haar vaak genoeg had laten merken wanneer ze als kind weer eens om iets had moeten huilen.

‘Ha, daar ben je!’

Jasmine draaide zich om naar Lisa, die op hen toe kwam lopen, terwijl Jed gedag zei en wegliep. ‘Sorry,’ zei Jasmine tegen Lisa. ‘Ze deden er uren over om alle formulieren bij elkaar te zoeken.’

‘Ach ja, Personeelszaken,’ zei Lisa. ‘Oké, we lopen de afdeling over, zodat je een indruk krijgt. Het is ineens weer druk geworden.’

Toen Jasmine die ochtend voor haar gesprek naar Lisa's kantoor was gekomen, was het rustig geweest op de afdeling, zeker wanneer ze het vergeleek met de drukke afdeling in Melbourne waar ze had gewerkt. Nu waren echter alle onderzoekkamertjes bezet, personeel liep haastig voorbij en bij de reanimatieruimte rinkelde de noodbel.

Ze vroeg zich voor de zoveelste keer af of ze het werk op een drukke Spoedeisende Hulp wel zou aankunnen. Toch had ze geen keus. Haar ex wilde zijn zoon niet eens zien en weigerde kinderalimentatie te betalen. Dat betekende dat ze moest werken om zichzelf en haar kind te kunnen onderhouden. En het deed er niet toe hoe slecht dat uitkwam voor Penny en hoe griezelig Jasmine het vooruitzicht vond.

'Ik probeer de diensten zo veel mogelijk aan ieders wensen aan te passen, maar dat lukt niet altijd,' vertelde Lisa. Ze wist af van het bestaan van Simon en had al gezegd dat er nog een paar alleenstaande moeders op de afdeling werkten. 'Bij de crèche weten ze dat je langskomt om te kijken, maar je weet ook dat die om zes uur dichtgaat en dat je na een late dienst pas ruim na negenen klaar bent?'

Jasmine knikte. 'Mijn moeder heeft beloofd dat ze een poosje zal helpen, in elk geval tot ik een oppas heb geregeld.' Het klonk mooier dan wat haar moeder had gezegd.

'Je weet dat je nachtdiensten moet draaien?' vroeg Lisa. 'Gemiddeld twee weken in de drie maanden.'

'Dat moet lukken,' zei ze vol vertrouwen, terwijl ze probeerde haar moeders reactie in te schatten.

Het gesprek verliep verder voorspoedig, en Jasmine wist bijna zeker dat ze aangenomen zou worden.

'Je hoort gauw van ons, heel gauw. Ik zou willen dat je de introductie kon overslaan, zodat je meteen kon beginnen,' zei Lisa

met een ironisch lachje toen ze elkaar een hand gaven. ‘Ik zit deze week met twee zieken.’

Op weg naar de uitgang zag Jasmine hoe druk en efficiënt iedereen aan het werk was. Ze had wel tegen Lisa gezegd hoe ervaren ze was, maar nu sloegen de zenuwen toe. Ook al had ze tot aan het einde van haar zwangerschap gewerkt, ze had nu al meer dan een jaar thuisgezeten, en opnieuw dacht ze eraan om terug te gaan naar haar oude werkplek. Daar kende ze misschien nog een paar mensen, en daar wist ze in elk geval waar alles lag. Toch zou daar ook weer het stiekeme gefluister en geroddel zijn, ook al zou ze met opgeheven hoofd naar binnen lopen. Daar had ze geen zin meer in, want het was al moeilijk genoeg om weer te gaan werken, na alles wat ze had doorgemaakt.

‘Jasmine?’

Ze draaide zich om en dwong zichzelf te glimlachen toen ze zag dat Jed haar naam had geroepen.

Hij stond bij een lichtbak naar een röntgenfoto te kijken. ‘Hoe ging het?’

‘Goed – tenminste, dat denk ik,’ antwoordde ze. ‘Ik ga nu de crèche bekijken.’

‘Gefeliciteerd,’ reageerde hij, ‘en succes bij de crèche. Ze hebben maar weinig plaatsen beschikbaar, hoorde ik.’ Terwijl ze al wegliep, riep hij nog: ‘O, en Jasmine! Ik ken je echt ergens van.’

‘Echt niet,’ zei ze lachend.

‘Ik weet het zeker,’ zei hij. ‘Ik vergeet nooit een gezicht. Ik kom er nog wel achter.’

Maar zij hoopte juist dat hij er niet achter zou komen.

Hoofdstuk 3

‘Hoe ging het?’ vroeg haar moeder toen ze Jasmine binnenliet.

‘Goed,’ zei Jasmine. ‘Sorry dat ik zo laat ben.’

‘Dat geeft niet. Simon slaapt,’ zei haar moeder, terwijl ze de keuken in liepen. ‘Wanneer begin je?’

‘Ik weet nog niet eens of ik die baan wel heb.’

‘Kom op,’ reageerde haar moeder, de waterkoker aanzettend. ‘Er is een schreeuwend tekort aan verpleegsters. Je hoort niet anders.’

Het was een dubbelzinnig compliment, iets waar haar moeder heel goed in was. Jasmine voelde tranen achter haar ogen prikken. Haar moeder was het er niet mee eens geweest dat ze verpleegkundige werd en had haar voorghouden dat ze dokter had kunnen worden, net als Penny, als ze op school beter haar best had gedaan. Al werd het nooit openlijk gezegd, het was duidelijk dat zowel haar moeder als haar zus vond dat Penny een carrière had en Jasmine gewoon een baantje, werk dat iedereen kon doen. ‘Mam, het is een vacature voor een specialistisch verpleegkundige,’ zei ze, ‘en er waren meer sollicitanten.’

Haar moeder reageerde niet, en zoals wel vaker vroeg Jasmine zich af of het verstandig was geweest dicht bij haar te gaan wonen. Haar moeder was geen kleurloze huismus, maar grappig, intelligent en gericht op haar carrière, en ze verwachtte hetzelfde van Penny en Jasmine, die ze in haar eentje had opgevoed nadat de vader van de meisjes hen had verlaten.

Jasmine wilde niets liever dan ook onafhankelijk zijn. Ze had nu alleen een rustpauze en een helpende hand nodig, dingen die haar moeder haar op haar eigen manier had geboden. Vier we-

ken nadat Jasmine bij haar was ingetrokken, had Louise een heel leuk huurhuis voor Jasmine gevonden. Het lag bij het strand, de huur was ongelooflijk laag en Jasmine was er dolblij mee geweest. Ze had het op andere punten nog zwaar, en het werk als verpleegkundige, met alle wisselende diensten, zou zonder steun niet makkelijk vol te houden zijn.

‘Ik zal nachtdiensten moeten draaien.’ Jasmine zag haar moeders rug verstijven. ‘Elke drie maanden twee weken.’

Haar moeder had twee bekers thee gemaakt. ‘Je moet niet denken dat ik almaar voor Simon blijf zorgen,’ waarschuwde ze. ‘Ik wil je best nog een paar maanden helpen, maar ik moet vaak ’s avonds met klanten huizen bezichtigen. En voor mei heb ik een cruise geboekt.’

‘Ik weet het,’ zei Jasmine. ‘Als ik die baan krijg, ga ik meteen op zoek naar een vaste oppas.’

‘En ik wil ten minste een maand van tevoren weten wanneer je vrij bent.’

‘Is goed.’ Jasmine pakte haar beker van haar moeder aan. Een knuffel zou ze niet krijgen, en ook voor een paar bemoedigende woorden was ze bij haar moeder niet aan het juiste adres.

‘Heb je nog gedacht aan een baan die kindvriendelijker is?’ vroeg Louise. ‘Je zei dat er iets was bij de Em...’ Ze maakte een ongeduldig gebaar omdat ze de medische term niet kende.

‘Bij Radiologie, waar ze MRI-scans maken. De werktijden zijn fantastisch, maar ik hou van de Spoedeisende Hulp, mam. Je zou ook niet willen dat Penny werk ging doen dat haar niet interesseerde.’

‘Penny hoeft geen rekening te houden met een kind,’ zei haar moeder, waarna ze allebei even zwegen. ‘Je moet naar de kapper,’ zei ze toen. ‘Je moet iets aan je uiterlijk doen voordat je weer gaat werken.’ Dit was Louises manier om duidelijk te maken dat ze

zich bij Jasmines beslissing neerlegde. ‘En je moet afvallen.’

Omdat ze niet wilde huilen, begon Jasmine maar te lachen.

‘Wat is er zo grappig?’

‘Jij,’ zei Jasmine. ‘Ik dacht dat er een beetje medeleven hoorde bij een kop thee.’

‘Hier niet,’ reageerde haar moeder glimlachend. ‘Moet je niet naar huis?’

‘Simon slaapt nog.’

‘Hij kan vannacht hier blijven.’ Soms, altijd op momenten waarop Jasmine het niet verwachtte, kon haar moeder vreselijk aardig zijn. ‘Mijn afspraak van vanavond gaat niet door. Je wilt vast wel een avond alleen zijn,’ vervolgde Louise.

‘Dat lijkt me heerlijk.’ Jasmine had sinds Simons geboorte geen avond meer voor zichzelf gehad. In de weken dat ze bij haar moeder had gelogeed, had ze daar alleen van geprofitteerd door elke ochtend een lange wandeling langs het strand te maken voordat Simon ’s morgens wakker werd. ‘Wat fijn, mam. Mag ik nog even bij hem kijken?’

‘Als hij maar niet wakker wordt.’

Simon werd niet wakker. Hij lag in haar oude bedje op zijn buik, met zijn billen in de lucht en zijn duim in de mond, en alleen al door deze aanblik wist Jasmine weer waarom ze zoveel van hem hield. Ze kon niet begrijpen dat Lloyd niets met hem te maken wilde hebben.

‘Denk je dat hij iets mist?’ vroeg ze aan haar moeder. ‘Omdat hij geen vader heeft?’

‘Beter geen vader dan een waardeloze vader,’ zei haar moeder. ‘Ik weet het niet, Jasmine. Ik heb het me bij jullie ook afgevraagd.’ Ze keek haar dochter glimlachend aan. ‘Het is zeker erfelijk dat we op de verkeerde mannen vallen. Geen wonder dat Penny niets meer met die kerels te maken wil hebben.’

‘Heeft ze jou ooit verteld wat er gebeurd is?’ vroeg Jasmine, want het ene moment was Penny nog verloofd geweest, en het volgende had ze het hele huwelijk afgeblazen en wilde ze er geen woord meer over kwijt.

‘Alleen dat ze wat problemen hadden en hadden besloten dat het beter was om nu uit elkaar te gaan.’

Voordat er kinderen waren, waardoor alles ingewikkelder werd, dacht Jasmine, maar ze zei niets.

‘Ik weet dat het nu zwaar is,’ zei haar moeder ineens, ‘maar het wordt makkelijker, dat weet ik zeker.’

‘En als het niet makkelijker wordt?’

‘Dan moet je er maar aan wennen dat het zwaar is,’ antwoordde Louise schouderophalend. ‘Heb je Penny verteld dat je hebt gesolliciteerd bij het Peninsula?’

‘Ik kwam haar tegen in het ziekenhuis.’

‘En?’ Louise trok een gezicht. Ze wisten allebei maar al te goed hoe Penny op het nieuws zou reageren.

‘Ze wil niet dat ik daar ga werken, en al helemaal niet bij de Spoedeisende Hulp,’ erkende Jasmine. ‘Ze was niet echt blij.’

‘Tja, het is haar terrein,’ zei Louise. ‘En iedereen moet daarvandaan blijven. Vroeger spande ze een draad tegen haar slaapkamerdeur, zodat ze meteen zag of er iemand binnen was geweest. Ze draait wel bij.’

Ook al moest Jasmine glimlachen nu ze eraan terugdacht, toch was ze bang dat Penny niet snel zou accepteren dat haar jongere zus in haar ziekenhuis kwam werken.

Een paar uur later bleek dat ze gelijk had. Jasmine was thuis haar woonkamermuren, die oorspronkelijk olijfgroen waren geweest, aan het witten, toen er hard op de deur werd geklopt.

‘Kan het een beetje zachter?’ vroeg ze, de deur openend. ‘Als Simon hier geweest –’

‘We moeten praten,’ zei Penny, en ze liep meteen door naar de woonkamer. Haar bloes was nog net zo stralend wit en zonder kreukels, haar kapsel zat nog net zo perfect en haar blik was nog net zo boos als toen ze elkaar eerder die dag in het ziekenhuis waren tegengekomen. ‘Je had dit vorige week wel kunnen zeggen!’ zei ze beschuldigend. ‘Maar je hebt je mond gehouden.’

‘Ik heb ook niet echt de kans gekregen.’

‘En wat wil je daarmee zeggen?’

Jasmine kon horen dat haar zus op een confrontatie uit was. Het was verleidelijk om erop in te gaan en haar te vertellen hoe boos ze nog steeds was, omdat Penny een paar maanden eerder geen enkele aandacht aan Simons eerste verjaardag had gegeven. Ze was niet langsgesproken en had zelfs geen kaart gestuurd. Toch had Penny het vanzelfsprekend gevonden dat Jasmine vorige week aanwezig was om het succes van haar zus te vieren. Ruzie had op dit moment echter geen zin.

‘Dat dinertje was om te vieren dat jij je verder mag gaan specialiseren,’ zei Jasmine kalm. ‘Ik wist dat je ervan zou schrikken als ik je had gezegd dat ik was uitgenodigd voor een gesprek, en ik wilde je avond niet bederven.’

‘Je had dit eerst met mij moeten bespreken!’ reageerde Penny. ‘Het is mijn afdeling.’

‘En hopelijk binnenkort ook die van mij,’ probeerde Jasmine.

Penny leek het niet te horen. ‘Weet je wel hoe moeilijk het voor mij is?’ vroeg ze. ‘Al die onzin over gelijke behandeling... Ik moet twee keer zo goed zijn als zij, twee keer zo sterk. Er komt binnenkort een vacature, en ik ben niet van plan die aan mijn neus voorbij te laten gaan doordat jij op mijn afdeling komt werken.’

‘Wat maakt dat nou uit?’

‘Ik hoor geen privéleven te hebben,’ antwoordde Penny bits. ‘Je snapt het niet, Jasmine. Ik heb zo hard gewerkt om dit te berei-

ken. De hoofdarts, dokter Dean, liep vorige week grappen te maken over vrouwen. Je leidt ze op, zei hij, en voordat je het weet, zijn ze zwanger en willen ze alleen nog parttime werken.' Ze keek haar zus aan. 'Ja, ik zou een klacht kunnen indienen, maar wat schiet ik daarmee op? En Jed wil die baan ook. Hij is een uitstekende arts, maar hij werkt hier pas een halfjaar, en ik laat me die baan niet door hem afpakken.' Ze schudde driftig haar hoofd. 'Ik vraag je niet om je begrip, maar neem nou maar van mij aan dat het allemaal niet makkelijk is. Het laatste wat ik nu wil, is dat mijn privéleven inbreuk gaat maken op mijn werk.'

'Ik ben je zus en –'

'Blijf je er rustig onder als de verpleging mij een harde heks noemt?' daagde Penny haar uit. 'En als je dienst om vier uur afloopt maar je kunt nog niet weg, denk je dan dat ik alles laat vallen om Simon van de crèche te halen?'

'Natuurlijk niet.'

'En als ik de rest van de verpleging hoor klagen dat jij bijna nooit een late dienst draait en zeurt over de nachtdiensten, moet ik je dan verdedigen en uitleggen dat je een alleenstaande moeder bent?'

'Ik kan mijn werk en mijn privéleven best gescheiden houden.'

'Je meent het!' reageerde Penny met opgetrokken wenkbrauwen.

'Dat is niet eerlijk,' zei Jasmine. Er stonden ineens tranen in haar ogen.

'Juist omdat je dat niet kunt, kun je niet terug naar het Melbourne Central.'

'Dat is vanwege het reizen,' hield Jasmine vol. 'En je hebt het mis, ik kan die dingen wél scheiden.'

'Niet als we op dezelfde afdeling werken.'

'Ze hoeven niet te weten dat jij mijn zus bent,' zei Jasmine. Ze

keek Penny aan en besepte dat dit precies hetgeen was waar haar zus op uit was.

‘Dat zou inderdaad beter zijn.’ Penny zorgde dat het klonk alsof ze iets toegaf. ‘Maar kan jij je eraan houden?’

‘Natuurlijk.’

‘Even serieus.’

‘Ik weet dat je het meent, Penny.’

‘Goed, ik moet weer naar het werk. Ik heb vanavond dienst,’ zei Penny. Ze had bereikt waarvoor ze gekomen was en ze stond op om weg te gaan.

Jasmine hield haar dreigende tranen in en produceerde zelfs nog een glimlach, terwijl haar zus de deur uit beende. Toch deed het pijn, veel pijn.